

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **R. J.**, zastoupeného JUDr. Karlem Polákem, advokátem se sídlem Sokolovská 87/95, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2020, sp. zn. ODSH 52086/2020/ pevac SO 4, č. j. KUJCK 70259/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 8. 2020, č. j. 60 A 6/2020 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Dne 21. 6. 2019 prováděla hlídka Policie ČR kontrolu dodržování dovolené rychlosti na pozemní komunikaci č. I/20 v katastrálním území Selibov, během které naměřila radarovým rychloměrem motorovému vozidlu značky Mercedes Benz s registrační značkou X rychlost 162 km/h (po odečtení tolerance měřicího zařízení $\pm 3 \%$ rychlost 157 km/h) v úseku, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Hlídka vozidlo následně zastavila a zjistila, že jej řídí žalobce. Hlídka sepsala o zjištěném porušení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu, oznámení, které žalobce na místě odmítl podepsat.

[2] Městský úřad Písek („správní orgán prvního stupně“) vydal dne 5. 8. 2019 příkaz č. j. MUPI/2019/31925, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil z vědomé nedbalosti, neboť

při řízení vozidla mimo obec překročil maximální dovolenou rychlost o více jak 50 km/h. Žalobce podal proti tomuto příkazu odpor.

[3] Správní orgán prvního stupně následně nařídil ve věci ústní jednání na 2. 12. 2019. Dne 26. 11. 2019 obdržel správní orgán prvního stupně od zástupce žalobce omluvu z ústního jednání, a to z důvodu pracovní cesty žalobce. Nově nařídil správní orgán ústní jednání na 13. 1. 2020. Dne 9. 1. 2020 obdržel správní orgán omluvu zástupce žalobce z důvodu kolize s účastí na jiném jednání zástupce žalobce. Současně zástupce omluvil žalobce z jednání z důvodu pohřbu. Ústní jednání správní orgán nově nařídil na 3. 2. 2020. Dne 31. 1. 2020 obdržel správní orgán prvního stupně v pořadí již třetí omluvu žalobce z ústního jednání, a to ze zdravotních důvodů (viróza). Omluvu za žalobce zaslal zástupce žalobce, který se z ústního jednání neomluvil, v důsledku čehož projednal správní orgán prvního stupně věc dne 3. 2. 2020 v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce.

[4] Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2020, č. j. MUIP/2020/09713, správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným z výše uvedeného přestupkového jednání. Za toto přestupkové jednání uložil žalobci pokutu ve výši 8.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč.

[5] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Posouzení věci krajským soudem

[6] Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který v záhlaví označeným rozsudkem jeho žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Krajský soud uvedl, že ze strany obviněného je vyžadován jistý stupeň součinnosti při projednávání jeho přestupku. Možnost omluvy z ústního projednání přestupku představuje určité zákonem dané dobrodíní, u kterého se předpokládá jeho využití za účelem následného skutečného projednání přestupku. Stejně tak je nutno posuzovat omluvu z účasti na ústním jednání v kontextu všech okolností projednávaného případu, tedy například i zohlednit opakované žádosti. Podle krajského soudu nemusel správní orgán vyhovět již druhé omluvě z ústního jednání z důvodu jiných pracovních povinností advokáta, neboť ten se může nechat zastoupit v jiné věci jiným advokátem. Žalobce měl možnost vznést své námítky v průběhu celého správního řízení, a to právě i mimo ústní jednání. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce o tom, že nebylo ze strany správního orgánu prověřeno, zdali policisté prováděli kontrolu na základě jejich pracovní náplně. S touto námitkou se neztotožnil, neboť sám žalobce nepředložil v průběhu správního řízení jediný argument, který by prokazoval zneužití pravomoci zasahujících policistů.

III. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení.

[9] Tvrdí, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s pochybením, ke kterému v daném řízení došlo, tj. s porušením procesních práv stěžovatele. Správní orgán projednal věc v ústním jednání bez stěžovatelovy přítomnosti, přestože z doložených sdělení si byl vědom stěžovatelovy

pokračování

vůle se ústního jednání osobně účastnit. Došlo tak k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu. Krajský soud se navíc vůbec nezabýval otázkou, zda provedení ústního jednání jako úkonu v řízení mělo význam zejména po stránce důkazní, a namísto toho jen účelově dovodil, že vzhledem k opakované omluvě stěžovatele z účasti na jednání bylo ústní projednání věci v jeho nepřítomnosti legitimní. V takovém případě je však podle stěžovatele potřeba, aby byly splněny i další okolnosti, jako např. bezvýznamnost provedení takového úkonu či nedostatek součinnosti ze strany obviněného. Tyto podmínky v projednávané věci přitom splněny nebyly. Stěžovatel poskytl dostatečnou součinnost, vždy se náležitě omluvil, přičemž důvodem omluvy z jednání byly vždy výjimečné okolnosti zcela nezávislé na vůli stěžovatele. Stěžovatel předpokládal, že bude moci své návrhy a další důkazy uplatnit během ústního jednání, na to také spoléhal, a právě proto se nepokoušel uplatnit je jinou cestou, což je mu nyní opakovaně vytýkáno.

[10] Stěžovatel považuje za nepřipadné, aby zcela v rozporu se zásadami správního řízení, s poukazem na údajnou pasivitu stěžovatele, nebyl správním orgánem dostatečně prokázán skutkový stav věci nezbytný pro nepochybné zjištění, zda se v daném případě skutek stal či nikoliv. Krajský soud tak navázal na postup správních orgánů, který je zcela v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, což stěžovatel považuje za nepřijatelné. Krajský soud nadto rovněž porušil procesní práva stěžovatele. Ačkoliv stěžovatel v návaznosti na přípis krajského soudu ze dne 19. 6. 2020, týkající se mj. dotazu na souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, krajskému soudu sdělil (viz „Vyjádření k poučení a žádost o nařízení jednání ve věci ze dne 30. 6. 2020“), že na jednání trvá, krajský soud bez udání jakéhokoli důvodu jednání nenařídil a ve věci meritorně rozhodl napadeným rozsudkem.

IV. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný setrvává na svém názoru, že stěžovatel byl v řízení zastoupen a jeho zástupci zjevně nic nebránilo se zúčastnit ústního jednání, jelikož ve své poslední žádosti jako důvod odročení ústního jednání uvedl pouze nemoc zmocněnce. Nelze přehlédnout skutečnost, že správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání v dané věci pouze na přání stěžovatele, jelikož předložený a shromážděný důkazní materiál zcela jednoznačně prokazoval stěžovatelovu vinu. Toto prokazuje i postup správního orgánu prvního stupně, který ve věci jako první úkon vydal příkaz, v němž stěžovatele uznal vinným z daného přestupku. Správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání ve prospěch stěžovatele tak, aby mu dal prostor k vyjádření. Stěžovatel však byl zcela pasivní a nezúčastnil se žádného ze tří nařízených ústních jednání, a to ani prostřednictvím svého zástupce, který se z účasti na posledním nařízeném jednání neomluvil. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V. Další postup Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti

[12] V návaznosti na tvrzení stěžovatele o tom, že krajskému soudu adresoval podání označené jako „Vyjádření k poučení a žádost o nařízení jednání ve věci ze dne 30. 6. 2020“, Nejvyšší správní soud ověřil, že takové podání stěžovatele není součástí soudního spisu krajského soudu. Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž uvádí, že ve věci rozhodl bez jednání postupem podle § 51 s. ř. s.

[13] Ze spisu krajského soudu plyne, že dne 18. 6. 2020 zástupce stěžovatele doručil do datové schránky krajského soudu žalobu spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Dne 19. 6. 2020 krajský soud zaslal zástupci stěžovatele usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku, poučení o právu podat námitku podjatosti a dotaz na souhlas s vyřízením věci bez jednání, jakož i žádost o zaslání kopie žalobou napadeného rozhodnutí (všechny písemnosti

byly doručeny do datové schránky zástupce stěžovatele dne 22. 6. 2020). Zástupce stěžovatele na tyto výzvy reagoval zasláním kopie napadeného rozhodnutí do datové schránky krajského soudu dne 22. 6. 2020. Stěžovatel dne 22. 6. 2020 rovněž zaplatil soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku. Spis krajského soudu dále obsahuje vyjádření žalovaného ze dne 25. 6. 2020 a usnesení ze dne 29. 6. 2020, č. j. 60 A/2020-26, kterým krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek. Zástupce stěžovatele následně podáním ze dne 9. 7. 2020 podal opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku, který téhož dne doručil do datové schránky krajského soudu. Krajský soud posléze rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 3. 8. 2020, č. j. 60 A 6/2020 - 36.

[14] Nejvyšší správní soud se v návaznosti na tato zjištění přípisem ze dne 6. 10. 2021 obrátil na zástupce stěžovatele, aby tvrzenou skutečnost o jím doručeném podání ze dne 30. 6. 2020 doložil. Dále Nejvyšší správní soud požádal samosoudce krajského soudu JUDr. Michala Hájka, Ph.D., aby ověřil, zda u krajského soudu neexistuje nějaké podání zástupce stěžovatele, doručené např. do datové schránky krajského soudu, které by do soudního spisu nebylo vloženo.

[15] Soudce JUDr. Michal Hájek, Ph.D. dne 7. 10. 2021 přípisem sdělil, že v elektronickém soudním spisu není u krajského soudu evidována žádná písemnost stěžovatele označená jako „Vyjádření k poučení a žádost o nařízení jednání ve věci ze dne 30. 6. 2020“, ani žádná jiná listina, jež by svým charakterem mohla této písemnosti odpovídat. Zároveň sdělil, že v součinnosti se svou asistentkou, kanceláří správního úseku a podatelnou krajského soudu zkontroloval veškeré ostatní písemnosti založené v elektronickém soudním spisu a uvedená písemnost není ani součástí jiných stěžovatelem či jeho zástupcem předložených podání. Takovouto listinu neeviduje ani podatelna soudu. Soudce krajského soudu tedy konstatoval, že za této situace nemůže než předpokládat, že uvedeně podání nebylo krajskému soudu zasláno.

[16] Zástupce stěžovatele na výzvu Nejvyššího správního soudu reagoval podáním ze dne 13. 10. 2021, v němž uvedl, že bohužel nemůže předložit doklad o odeslání předmětného podání, leda by snad toto podání bylo podáno osobně na podatelnu krajského soudu, což se však v daném případě zcela jistě nestalo. Po podrobné kontrole se mu podařilo dohledat pouze kopii sepsaného předmětného podání, které nyní v odpovědi zaslal Nejvyššímu správnímu soudu, avšak bez potvrzení o jeho odeslání. Uvedl, že nedisponuje datovým trezorem u datové schránky, a proto se mu tato podání – pokud jde o podání starší tří měsíců ode dne odeslání v datové schránce – neukládají. Předpokládá však, že podání skutečně bylo krajskému soudu odesláno i s ohledem na jeho obsah, v němž se stěžovatel vyjadřoval k otázce příslušnosti a žádal nařízení ústního jednání. Samotný spisový materiál přitom podle zástupce stěžovatele ještě nemusí nutně dokazovat, že podání nebylo soudu doručeno. Nejvyšší správní soud proto požádal, aby si *ex officio* vyžádal od krajského soudu doklad o příchozí poště doručené od jeho osoby za období od 30. 6. 2020 do 7. 7. 2020, a došlé jak datovou schránkou, tak i případnou cestou poštovních služeb doporučeně s ohledem na zákonnou povinnost soudu toto evidovat.

[17] V návaznosti na tyto skutečnosti se Nejvyšší správní soud dne 5. 11. 2021 obrátil na předsedkyni Krajského soudu v Českých Budějovicích JUDr. Martinu Flanderovou s žádostí o výpis veškeré došlé pošty (elektronické i fyzické) zasláné krajskému soudu advokátem JUDr. Karlem Polákem za období od 30. 6. 2020 do 7. 7. 2020.

[18] Předsedkyně krajského soudu Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 11. 2021 zaslala lustraci došlých datových zpráv a všechna nalezená podání od jmenovaného advokáta za celý rok 2020. Jedná se o tři podání. Žádné z obdržených podání není hledaným podáním s názvem „Vyjádření k poučení a žádost o nařízení jednání ve věci ze dne 30. 6. 2020“. Pokud jde o podání doručená soudu osobně na podatelnu či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, tato

pokračování

podání se podle sdělení předsedkyně krajského soudu nenevidují v žádném seznamu a jsou pouze „zažurnalizována“ (vložená) do spisu. V případě, že se jedná o podání určené do spisu, který je veden elektronicky (u krajského soudu se jedná o spisy rejstříku EPR, INS a ICM), pak jsou tato podání do spisu vložena i v elektronické podobě. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud není schopen zpětně ověřit, zda bylo či nebylo učiněno podání, na které se Nejvyšší správní soud dotazuje, neboť se netýká rejstříku, který by byl veden elektronicky. Prokázat takovou skutečnost, tedy doručení podání soudu, lze jen stejnopisem podání s podacím razítkem soudu či podacím lístkem potvrzeným provozovatelem poštovních služeb. V podrobnostech předsedkyně krajského soudu odkázala na úřední záznam správkyne aplikace systému Lotus PhDr. M. M. a vyjádření pracovnice vyšší podatelny E. H., které byly připojeny jako přílohy k jejímu sdělení.

[19] Na ty tyto písemnosti zástupce stěžovatele reagoval podáním ze dne 29. 11. 2021, v němž uvedl, že je přesvědčen, že podání s názvem „Vyjádření k poučení a žádost o nařízení jednání ve věci ze dne 30. 6. 3020“ bylo z advokátní kanceláře odesláno prostřednictvím poštovních služeb. Zástupce uvedl, že vychází toliko ze skutečnosti, že dané podání jeho kancelář eviduje ve složce odeslané pošty, bohužel však bez přiloženého podacího lístku. Zástupce stěžovatele se domnívá, že zřejmě v důsledku probíhající změny administrativního aparátu v advokátní kanceláři, došlo k tomu, že byl podací lístek k podání ztracen. Současně jednoznačně vylučuje jakoukoli možnost, že by podání bylo sepsáno dodatečně. S ohledem na sdělení předsedkyně krajského soudu má za to, že zřejmě došlo k opomenutí na straně administrativního aparátu krajského soudu, při kterém v den doručení nebylo podání řádně zařazeno do soudního spisu.

VI. Vzdání se práva na ústní jednání

[20] Podle § 109 odst. 2 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání.

[21] Nejvyšší správní soud všechny písemnosti týkající se doručování podání krajskému soudu, které opatřil v řízení o kasační stížnosti, postoupil účastníkům řízení, kteří se k nim tak měli možnost vyjádřit. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný přípisem ze dne 3. 12. 2021 Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že netrvá na ústním jednání a práva na ústní jednání se vzdává. Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce podáním ze dne 8. 12. 2021 soudu sdělil stejnou skutečnost, tj. že se stěžovatel vzdává práva na ústní jednání v této věci. Vzhledem k tomu, že oba účastníci se svého práva na ústní jednání v řízení o kasační stížnosti vzdali, Nejvyšší správní soud ústní jednání nenařídil a podle § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o věci bez jednání.

VII. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele týkající se nekonání ústního jednání v řízení o žalobě. Stěžovatel neprokázal své tvrzení, že podání s názvem „Vyjádření k poučení a žádost o nařízení jednání ve věci ze dne 30. 6. 3020“ krajskému soudu doručil. Skutečnost, že zástupce stěžovatele o tomto tvrzeném úkonu nemá žádný relevantní

doklad (např. potvrzení o odeslání podání z datové schránky či podací lístek), jde k tíži stěžovatele. Krajský soud uvedené podání ve svém informačním systému (elektronickém soudním spisu) neeviduje a Nejvyšší správní soud nemá důvod na základě skutečností, které byly v řízení o kasační stížnosti zjištěny, o tomto sdělení krajského soudu pochybovat. S ohledem na to, že veškerá komunikace zástupce stěžovatele v řízení o žalobě probíhala prostřednictvím korespondence doručované do datové schránky krajského soudu, Nejvyšší správní soud má naopak značnou pochybnost o tvrzení stěžovatele, resp. jeho zástupce, že právě sporná písemnost ze dne 30. 6. 3020 oproti ostatním podáním byla – jako jediná písemnost v řízení o žalobě – odeslána prostřednictvím poštovních služeb.

[25] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Za situace, kdy krajskému soudu prokazatelně nebyl sdělen nesouhlas stěžovatele s rozhodnutím věci samé bez jednání, postupoval krajský soud správně, když jednání nenařídil.

[26] Další námitky se týkají porušení procesních práv stěžovatele ve správním řízení, resp. skutečnosti, že správní orgán prvního stupně rozhodl bez toho, aby stěžovateli umožnil účast na ústním jednání. Nejvyšší správní soud konstatuje, že k žádnému porušení práv stěžovatele ze strany správních orgánů nedošlo. Tyto námitky stěžovatele velmi výstižně vypořádal již krajský soud (viz body 29 až 35 rozsudku krajského soudu) a Nejvyšší správní soud s jeho posouzením souhlasí. Správní orgán stěžovateli uznal dvě omluvy, přičemž jedna se netýkala ani samotného stěžovatele, nýbrž jeho zástupce. I tuto však správní orgán akceptoval, ačkoliv z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99, vyplývá, že správní orgán nemusí uznat omluvu zástupce z důvodu nutnosti zastupovat ve stejný den jiného účastníka v rámci jiného správního řízení, neboť zástupce jakožto advokát má možnost se nechat zastoupit jiným advokátem. Sám stěžovatel pak svůj důvod omluvy z jednání (účast na pohřbu) správnímu orgánu prvního stupně nikterak nedoložil. Bylo tak více než vstřícné, když správní orgán nařídil v pořadí již třetí ústní jednání, kterého se stěžovatel opětovně nezúčastnil (bez ohledu na udávané důvody), jakož i jeho zástupce, který se však z jednání nijak neomluvil.

[27] Stěžovatel měl v průběhu celého správního řízení možnost vyjádřit se, a to i mimo ústní jednání (o této možnosti jej správní orgán prvního stupně poučil dne 7. 10. 2019 a umožnil mu též nahlédnutí do spisu před vydáním rozhodnutí; zástupce stěžovatele této možnosti využil a dne 21. 10. 2019 do správního spisu nahlížel). Skutečnost, že stěžovatel svého práva vyjadřovat se v řízení před správním orgánem prvního stupně nevyužil, nelze přičítat k tíži správním orgánům. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je věcí procesní strategie stěžovatele, jakou obhajobu zvolí, rozhodne-li se však pro pasivitu, nelze důsledky tohoto postupu klást k tíži správním orgánům. Stěžovatel byl navíc již ve správním řízení zastoupen advokátem, tj. právním profesionálem. Argumentaci stěžovatele v kasační stížnosti o tom, že předpokládal, že bude moci své návrhy a další důkazy uplatnit během ústního jednání, a na to proto také spoléhal, tak nelze hodnotit jinak, než jako špatně zvolenou procesní strategii a obhajobu.

[28] Rovněž námitku stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Stěžovatel především v kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti, kterými by zjištěné skutečnosti věcně zpochybňoval, a nepředkládá ani žádný svůj alternativní skutkový příběh, který by jeho vinu vyvracel.

pokračování

VIII. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu